

ÎNVIEREA DOMNULUI

Foaie duminicală a parohiei “Învierea Domnului”, cartierul Dacia, Iași

Intrarea în Ierusalim

Domnul intră în Ierusalim cu intrare smerită și triumfală totodată. Smerită, pentru că „Cel ce are scaun cerul și așternut picioarelor, pământul” și „Cel purtat de Heruvimi și lăudat de Serafimi”, se smerește și încalecă pe mânz necuvântător. Dar și triumfală, pentru că mulțimea poporului recunoaște în Cel ce vine, pe Stăpânul vieții și al morții, iar pruncii cei fără de răutate, simțitori pentru lucrurile cele de taină, Îl întâmpină ca pe un Împărat, cu stâlپări de finic și cu strigăte de „Osana”, așternându-și înainte-I hainele pe cale.

Și noi, Israelul cel nou și înduhovnicit, ne pregătim să întâmpinăm pe Domnul, care vine blând și smerit, să intre în Ierusalimul sufletelor noastre.

Dacă învierea lui Lazăr ne-a arătat că numai prin Hristos se înfăptuiește învierea noastră, Floriile ne arată chipul acestei înnoiri. Când intră Domnul biruitor în Ierusalimul nostru sufletesc, Îl întâmpinăm cu stâlپări, strigăm ca pruncii „Osana” și-I așternem haine pe cale.

Înțelesul duhovnicesc al stâlپărilor ni-l arată „Mărimurile” utreniei, care ne cheamă: „Veniți și noi cu pruncii să aducem lui Dumnezeu credință, ca niște ramuri de finic și dragoste ca niște stâlپări”. Credința neclintită, deci, și dragostea cu care întâmpinăm pe Domnul sunt semnele înnoirii noastre. Oare nu cu acestea ne cheamă El să ne apropiem de ospățul euharistic la fiecare Sfântă Liturghie? La acestea se mai adaugă pruncia cea duhovnicească ale cărei însușiri sunt: încredere totală și dragoste fără rezerve.

De unde și îndrăzneala cu care strigă „Osana”, fără jenă sau teamă de fariseii și cărturarii care sunt de față, pentru că „Dragostea desăvârșită alungă frica” (I Ioan 4, 18).

Hainele aruncate pe cale sunt restituire a unei vechi datorii. Omul, dacă a căzut din Eden, Dumnezeu i-a făcut haine din piele și l-a scos afară din Rai. Acum însuși Dumnezeu vine la noi și Raiul este cu Dânsul, nu mai avem nevoie de haine; de aceea I le înapoiem, le aruncăm înaintea Lui și le calcă asinul, dobitocul pe care stă Hristos, arătând dobitocia de care vine să ne izbăvească. Primirea hainelor era legată de rușinea păcatului și de neîndrăzneala care ne făcuse să ne ascundem; acum suntem plini de îndrăzneală, strigăm „Osana”, întâmpinăm pe Biruitorul morții și al iadului, căci prin El și noi ne-am făcut biruitori asupra păcatului, precum o mărturisesc stâlپările, semnele de biruință pe care le ținem în mână.

(Sf.Cuvios Petroniu de la Podromu, Predici)